

DE SINTERKLAASGEDACHTE DOOR ALLE TIJDEN

29 november 1957.

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst zou ik er allereerst nog op willen wijzen, dat wat wij zeggen uit ons beste weten stamt en kunnen, maar geenszins daarmee stamt uit alwetendheid of onfeilbaarheid. Wij hebben wel Sinterklaas gevraagd om dit cadeau te geven, maar het lijkt er niet op dat wij dit krijgen. Daarmee ben ik dan ook gekomen zo'n klein beetje aan de "topic of the day". Het onderwerp voor vandaag. U zult vragen, wat er voor geestelijke wijsheid kan zitten in Sinterklaas. Behalve het feit, dat hij bisschop geweest zou zijn, niet veel. Maar de gedachte, die aan Sinterklaas ten grondslag ligt, heeft wel degelijk inhoud. Daarom zou ik mijn onderwerp willen noemen: "De Sinterklaasgedachte door alle tijden".

Weet u, wanneer u zo met veel reclamegeweld de Sinterklazen al vliegende, paardrijdende, bootvarende, etc. ziet arriveren in grote menigte, dan wordt u geboeid door het kleurige schouwspel, zonder u direct te realiseren hoe oud dergelijke gebruiken al zijn. U denkt er niet over na, dat bijna 2000 jaren geleden de Germaanse kinderen rond deze tijd ook wachtten op een gave van een weldoende God. U realiseert zich helemaal niet, dat 3000 jaar vóór die tijd ook de Egyptische kinderen op een bepaald ogenblik, vol gespannen verwachting, uitzagen naar de gaven die de Goden hen zouden brengen. Het is eigenlijk een symbolisch feest, dat heel wat verder gaat dan je aan de hand van het reclamegewoel zou zeggen. De kern ervan is deze.

Elk mens verlangt, dat de Goden hem iets zullen schenken. Ik gebruik de ouderwetse term "Goden", ofschoon ik mij ervan bewust ben, dat ik net zo goed zou kunnen zeggen de Schepper, God, of iets anders. Het past beter in deze tekst. Die Goden zijn niet zo maar tot schenken te vermurwen. Integendeel. De Goden vragen offers. De eerste gaven, die ons doet denken aan het Sinterklaasfeest zijn offergaven, die uitgedeeld werden aan de kinderen, dus het komende geslacht, door de ouders. Zij brengen dit offer, opdat het jonge geslacht zal mogen groeien en de gave zal worden verdubbeld door de geheimzinnige machten, die achter de wolken ergens schuil gaan.

Later wordt de verhouding nog beter uitgedrukt. De mens verlangt niet alleen voor zichzelf iets te krijgen, maar hij verlangt ook in zich iets te dragen van de Goddelijke gave: te kunnen schenken. Iets geven is een blijk van rijkdom, van welvaart. Iets kunnen geven, zonder dat iemand weet hoe, of waar. Onverwacht wensen vervullen, dat stelt je eigenlijk een beetje boven de normale mensheid. Zo verhef je je boven je eigen wereld en daardoor wordt het schenken een gewoonte. Men kiest er bepaalde dagen voor uit, waarbij deze gaven in het bijzonder worden gegeven.

Zo zien wij bv. ook dat de Saturnaliën gebruikt werden om bepaalde geschenken te geven, evenzeer de jaarwisselingen. De Midzomer- en Midwinteravond zijn wel de meest gepaste tijden. Dat het Christendom op de duur een heilige heeft gesteld in de plaats van een weldoende Wodan, of getracht heeft elders de gedachte aan goedertierende heiligen te stellen in de plaats van panachtige bosgeesten, van sylfiden (elementaire geesten; Red.) en elfen, dat mag eigenlijk niet zo'n groot verschil uitmaken. De inhoud blijft gelijk. Je geeft in de eerste plaats, omdat het geven zelf je verheft boven een normaal menselijk zijn. Wie geven kan, is rijk, wie slechts ontvangen moet, voelt zich arm.

In de tweede plaats door de wensen van anderen te vervullen, kun je de aandacht van de groten op jezelf richten. In de Oudheid redeneerde men: Wie geeft en zo zijn rijkdom toont, zal geschenken van de Goden ontvangen - die de rijken immers respecteren - . Ook de demonen zullen hem vrezen, want de arme is gemakkelijker aan te tasten dan de rijke. Oorspronkelijk: zelfbescherming. Daar zou u tegenwoordig niet veel meer van zien. Als u het zo bekijkt, dan lijkt het wel, of een overvloed van gehuurde Sinterklazen met wintertenen en wapperbaarden het land doorzwalken om zo de verkooptechniek van de moderne tijd een ietwat bisschoppelijk tintje bij te zetten. Wat ik zo-even zei, blijft vandaag de dag nog gehandhaafd. Ook nu is deze behoefte tot geven een soort verbond wat je sluit met je medemensen, maar vooral ook met hogere

machten. Je bent je daar misschien niet van bewust, maar het is een feit. Als u dit nu eens beziet in het licht van stellingen, die wij voorgaande avonden wel hebben verkondigd, dan zult u zien, dat het verschijnsel uiteindelijk een reeks van lezingen behelst, die wij in de loop van de jaren telkenmale weer herhaald hebben. Wij hebben gezegd: De mens, die bewustzijn zoekt, tracht, om zich het Goddelijk Licht te verkrijgen en de Goddelijke Kracht door zich uit te laten stromen naar de wereld. De bewuste tracht in zich de Goddelijke vrede te verwerven en deze rond zich te schenken in de wereld. Degene, die doordringt in de kern van de Goddelijke Liefde, tracht die Liefde te doen bestaan overal rond hem, altijd weer, omdat de bewuste mens de band is tussen Schepper en wereld. Omdat de bewuste geest reikt door alle sferen vanuit de kern van het zijn, tot het punt van stoffelijke openbaring.

En dan komt daar Sinterklaas. Het is niet dat belachelijke mannetje, wat daar rondrijdt in een gehuurde landauer, of een leraar met aangeplakte baard. Dat is maar de uiterlijkheid, de vertoning. Net zomin als de demonen echt zijn, die in sommige meer zuidelijk gelegen steden op bepaalde tijden het dorp schijnen te overspoelen. Net zomin als de spookachtige Sinterklazen in het noorden van het land echt zijn. Het zijn misschien allemaal uitingen van volksgeloof, maar eerder nog van innerlijke waarden. U moet goed begrijpen, dat die innerlijke waarde heel anders ligt dan het feest doet vermoeden. Door een ogenblik te komen tot een anoniem schenken - dat anonieme is heel belangrijk - neem je in het leven a.h.w. deel aan een band tussen God en mens. Je probeert kleine verlangens te verwerkelijken. Dat kun je bij grote mensen moeilijk doen, die hebben geen dromen meer. Maar voor het kind kun je het wonder laten geschieden.

Een innige wens is misschien al maandenlang gekoesterd tot een hoogtepunt van verwachting gekomen, en nu - bonken op de deur - een geheimzinnig pakje ziet, of misschien een gemijterde bisschop, die à raison van f 2,50 enige wijsheden en het bewuste cadeau geeft. Niemand weet, waar het vandaan komt. Sinterklaas woont ergens in de hemel, in Madrid in Spanje. Nu bent u dat, die dit wonder hebt doen gebeuren en een stille wens hebt vervuld.

Het is jammer, dat men tegenwoordig het Sinterklaasfeest zozeer beperkt tot de naaste omgeving. Ik kan het onmiddellijk begrijpen, wanneer u zegt, dat de kosten toch al zo hoog zijn en het leven zo duur is. Laten wij het eens anders bezien. Er waren bepaalde dorpjes aan de Nijl - 3000 jaar ongeveer geleden - waar men speelgoed maakte. Het waren vaak popjes uit klei, of uit hout gesneden. Heel sierlijke speeldingetjes vaak. Wanneer het dan de tijd was geworden, dat de oogst er was geweest, dat het feest eigenlijk gevierd moest worden, dan begaven deze mensen zich naar de steden onder leiding van de dorpspriester. En geleid door andere priesters uit de tempels van de stad, gingen zij dan daar deze geschenken rond brengen.

Dat deden zij in de ochtenduren, vóórdat de zon rees. Daardoor gaven zij, a.h.w. namens de zon, aan de kinderen van zo'n stad een gave. En als stille pelgrims gingen zij dan terug naar de tempels om daar op het rijzen van de zon te wachten, de eerste ochtenddienst bij te wonen, en dan gingen zij heel tevreden weer terug naar hun dorp. Mensen, die zó arm waren, dat zij meestal zo'n tocht te voet moesten maken en dat zelfs hun priester, die toch wel tot de rijkere behoorde, zich de weelde van een rijdier of een draagstoel ternauwernood kon veroorloven.

Mensen, die geen bark konden huren om langs de rivier een tocht te maken. Zij gingen naar vreemde plaatsen, wildvreemde steden om onbekende mensenkinderen iets te geven. Zó verwerkelijkten zij uit zich a.h.w. het licht van de zon, dat tezamen met de vloed van de Nijl de rijpe oogst had mogelijk gemaakt. Zo uitten zij door hun eigen offer, dank voor leven en welvaart en gaven zij gelijktijdig een extra herinnering a.h.w. aan deze Goden, aan al degenen die niet onmiddellijk met die landbouw in verband stonden.

Dat is een heel zinrijk gebruik. Er is een tijd geweest, dat Sint Nicolaas, die zelfs nu nog een bij uitstek Hollandse verschijning blijkt te zijn ondanks zijn Spaanse afkomst, helemaal niet bekend was, of gevierd werd. Toen bracht het Kerstkindje wat mee. Men dacht aan een klein Kerstkindje, een liefdegeest, die over de wereld ging en overal kleine gaven neerlegde. In die tijden was het niet veel. Een handvol krenten, een paar klonten zout. Dat was een kapitaal. Een stuk van een suikerbrood was ongekende weelde. Een pop, samengevlochten uit wat houtjes, wat riet en misschien een enkel restantje van een of ander zelf geweven stof, was het summum summarum (het hoogste van het hoogste; Red.) voor menigeen van de gaven, die gegeven konden worden. Maar ook hier trad de gelovige, volwassen mens op als vertegenwoordiger van het Kind Jezus. Men gaf niet vanuit zichzelf, maar vanuit de Liefdegeest, die op kerstnacht zich menselijk op de wereld had getoond in het verre Bethlehem.

Deze zin is teloor gegaan. Voor heel veel mensen is Sinterklaas een kwestie van beleefdheden over en weer, kleine attenties en kleine plagerijtjes. En toch blijft er nog iets over. Dat kun je niet vinden in de grootwarenhuizen met hun blinkende façades en fantastische etalages. Dat kun je ook niet vinden in de winkeliersfeesten en de feestverlichtingen allerzijds. Dat kun je ergens zo vinden, waar vader zijn zorgvuldig op sigaretten en tabak bezuinigde centen zit na te tellen om een kleine verrassing te kopen voor vrouw en kinderen. Dat kun je vinden, waar moeder zichzelf iets extra's ontzegt om toch een klein geschenkje te hebben. God beschaamt de verwachting van de wereld niet, maar Zijn tijd is zo onmetelijk lang, vergeleken met de tijd van de mensen. Daarom wil de mens dan voor een klein ogenblikje a.h.w. staan tussen God en de jonge mensheid en een ogenblik het wonder volbrengen van het uit de hemel gevallene, het wonderlijke goed. U zegt waarschijnlijk, dat ik u met dit Sinterklaasverhaal niets nieuws heb verteld. Misschien niet. Maar wordt het geen tijd, dat u er eens over na gaat denken op deze manier?

Anders zou u misschien onder onze daverende Sint-Nicolaas-aanbieding tegen fabrieksprijzen en de rede van Sint Nicolaas, die gevraagd heeft om IJ-tunnels, satellietsteden, enz. misschien helemaal vergeten, dat er iets edels in zit, iets lichts. Natuurlijk, wij kunnen er een grap van maken. De post heeft zorgzaam nagezocht, in alle hoekjes, om nog wat oude poststukken te vinden bij voorkeur uit de jaren 1910 - 1920, die dan alsnog aan de geadresseerde kunnen worden bezorgd. Een aangename Sinterklaasattentie. Een van de ministeries heeft met grondige ijver ditzelfde gedaan om de minister te verrassen op Sinterklaas met een sedert 1908 verjaarde commissie van onderzoek. Maar dat zijn de grapjes van Sinterklaas. De werkelijke Sinterklaasverrassing is het streven van de mens om toch het wonder op de wereld waar te maken.

Een wonder, dat meer meeklinkt vaak in de oppervlakkige schijn van het Sinterklaasfeest, dan menig een zich realiseert. Zingende cabaretiers zingen: "Sinterklaas, brenge ons wereldvrede in plaats van atoombommen". "Sinterklaas, geef ons goede wil en minder wild gepraat." Dan zingen zij elders misschien: "Sinterklaas, alsjeblijft, laten wij nu eens alle haat vergeten. Laat nu eens één dag de wereld weer licht zijn". Steeds weer het wonder in een cynische wereld, gesteld misschien met vakmanschap, om weer ontroering te wekken. Maar die wereld hunkert naar dat wonder, zij verlangt naar het wonder.

Nu heb ik dan hier, namens de Orde, a.h.w. een klein voorstel voor u. U hoeft het natuurlijk niet te doen en u hoeft ook niet bang te zijn, dat wij gaan collecteren om de een of ander een aardige anonieme Sinterklaas te geven. Het is dit: Sinterklaas en Kerstmis betekenen voor de kinderen presentjes. Er zijn mensen, die ook behoefte hebben aan een presentje, aan een wonder. Er zijn mensen, die te oud zijn om te werken, die zo graag wat nuttigs willen doen. Er zijn mensen, die zo weinig gewaardeerd worden, die zo graag wat waardering zouden hebben. Er zijn mensen misschien, die zo lang van stof en zo taai zijn als zij spreken en die toch zo graag eens een keer gehoord willen worden. Ach, waarom zou ik al die gevallen opsommen. U kent ze zelf.

U kent ze in uw eigen omgeving en elders. Zou men als een soort Sint Nicolaaspresent, maar dan mooier, wonderlijker, dan het ooit in het duurste speelgoed aan kinderen gegeven kan worden, niet eens aan een volwassene geven? Een beetje attentie, een beetje aandacht, een beetje naastenliefde, wat onopvallende steun, wat respect voor die ander. Het is maar een voorstel. Per slot van rekening, ik weet wel, dat het geen Sinterklaasgewoonte is. Sinterklaas heeft het te druk, die kan niet luisteren, behalve wanneer het een burgemeester is die hem inhaalt. Maar u bent dan ook eigenlijk niet Sinterklaas. U zit alleen midden in het Sinterklaasgewoel en u hebt in u de mogelijkheid om ook vanuit uzelf te zijn voor vele mensen een soort band tussen de lichtende wereld en dit bestaan met al zijn moeilijkheden.

Daarom zou ik u voor willen stellen: geeft nu aan de wereld een Sinterklaascadeau. Een kleintje maar. Elke dag, niet meer dan een kwartier, dat u zich voorneemt om vriendelijk te zijn tegen degene die weinig vriendelijkheid krijgen, om te vergeven, waar u anders op moet treden, om eens te helpen, waar u anders geen tijd voor hebt, om eens te luisteren, waar u zich anders heel gauw verveelt en afleiding zoekt. Geeft u dát eens aan de wereld. De wereld wordt er beter door. En in uzelf wordt dan meer van die ware Sinterklaasgeest wakker. Die Sinterklaasgeest bestaat uit Licht, dat ergens vanuit de Godenwereld neerdaalt bij de mensen voor kinderen als een traktatie, of een stuk speelgoed, voor grote mensen misschien als een gave, die hun leven zekerder, beter en gelukkiger maakt.

Als er wat over Sinterklaas te zeggen valt, dan kunt u dat lezen in de krant. Men is reuzeblij dat zo een voorname Spaanse bisschop wederom Nederland bezoekt en daarmee de redactie gemakkelijker en de advertentiepagina's zwaarder maakt.

Wel wil ik u zeggen, neemt u het toch in overweging en wanneer u misschien dit in een verslag de volgende week door zou lezen, denk er over na en maak een aantekening. U geeft elke dag een kwartier tijd aan de mensheid gedurende een heel jaar. Dan, vrienden, hebt u het ware geschenk gegeven. Een geschenk, dat als ieder mens dit zou kunnen ontvangen, zou kunnen geven, de wereld meer vrede en licht zou geven en heel veel moeilijkheden van deze tijd uit de weg zou ruimen.

Nu geef ik u de kans om weer over te gaan tot ernstiger zaken met het tweede onderwerp, dat u zelf mag stellen. Goedenavond.

DE WAARDE VAN DE HANDDRUK

Goedenavond vrienden. Heeft u een tweede onderwerp?

Reactie: De waarde van de handdruk.

Spreker: Er is een tijd geweest, dat de mens tegenover zijn medemens stond met enig wantrouwen. De edelen stonden gewapend tegenover elkaar en de rechterhand, het was de hand waarmee het zwaard werd gehanteerd, waarmee men de lans vastklemde. Wie deze ontdeed van omhulsels en dan zijn tegenpartij toestak, toonde daarmee aan dat hij eerbare bedoelingen had, dat hij geen verraad zou plegen. Hij ontwapende zichzelf en toonde zo ook zijn vertrouwen in die ander. De tijd is voorbij gegaan, dat elke mens met dolk, met hartsvanger, kortom, met een of ander wapen bereid moest zijn om elke andere medemens langs de kortste weg, via het kerkhof meestal, te verwijzen naar andere werelden.

De handdruk is een gewoonte gebleven. Wanneer u vandaag de dag een klein kind hebt, dan zegt u nog steeds: "het mooie handje geven" en dan moet dat kleine linkerhandje weggetikt worden, want het rechterhandje is het goede. Dat rechterhandje, dat volgens de oude gebruiken, de wapenhand is. Dat handje, dat toegestoken, het symbool is van vertrouwen. Het symbool dus is van een belofte van eerlijkheid. Er zijn tijden geweest, dat de handdruk in Europa en in sommige andere gebieden een belofte van gastrecht betekende. Een belofte om de ander die de hand had toegestoken, te beschermen. Vandaar dat het ook heden te dage nog wel geldt, dat men zijn meerdere het eerst groet, maar deze het eerst de hand moet toesteken. Want de meerdere moet zijn wil tot beschermen uiten. Men mag immers niet van die ander verwachten, dat hij bescherming geeft zonder meer.

Deze dingen zijn vergeten, maar de gebruiken leven voort. Men is zeker al lang vergeten dat er een tijd is geweest, dat het toesteken van de hand vooral gebeurde bij het orakellezen van de priesters. Wie de hand toestak, stak daarmee alles van zijn leven, inhoud van zijn bestaan, een ander toe. Men legde a.h.w. vertrouwen en leven en toekomst in handen van een vreemdeling. In die tijden is het geweest, dat de aanraking van de hand gepaard ging met een tweede gebaar. Namelijk het opleggen van de linkerhand op elkaars schouder. Dit is, behalve in sommige zuidelijke landen, waar het tot een accolade is geworden, praktisch in het vergeetboek geraakt. Toch had ook dit zin, want daarmee werd een magnetische stroom gebracht, waarbij de levenskrachten door beiden heen vloeiden. U zult begrijpen, dat hierdoor een samenvloeien van geestelijke invloeden kon plaats vinden en zo een sterker uitdrukking van eenheid dan ooit tevoren. Het bracht met zich mee, dat de handdruk als groet, als plechtigheid, bij vele priesterkasten in onbruik geraakt zijn. Het paste immers niet, dat de priester zich beriep op de bescherming van een ander, noch paste het hem zelf die bescherming aan anderen te geven. Hij was de vertegenwoordiger van zijn God en als zodanig was het die God, die beschermde, of bescherming onthield. Daarvoor in de plaats is de bede gekomen en ook dit loopt al aardig verder terug in het verleden. Want de handdruk als een contract, als een soort van eed - met handoplegging op de linkerschouder - bestond bv. al in de oude handelsstad Ur, waar deze handslag gebruikt werd om zo contracten te bezegelen. Ik mag erbij zeggen, dat deze zelden of nooit geschonden werden.

In de zin van "God staat boven mij" heeft men daarnaast dan ook de zegening uitgevonden. Deze zegening was oorspronkelijk een bede, gepaard gaande met een oplegging van de handen, waarbij men meestal de schouder van zijn partner vast greep en de hand zacht op het hoofd liet

rusten. Ook hier weer het stellen van een magnetisch contact. Nu zou ik een grote sprong willen maken en wel naar de veemarkt, waar verkocht wordt op handslag. U kent dat wel. Zo: 20, 30, 35, 37, 38, 38 is-t-ie. Hierbij zien wij, dat het oude contract-slaan, u mag er gerust om lachen en blij zijn dat u het niet bij elke winkelier moet doen, wanneer u garantie nodig hebt. Maar het oude contract-slaan bleef bij het volk nog voortleven. Dan kunnen wij aan de hand daarvan wel zeggen, dat men zich ook heden te dage nog bewust is van de verplichtingen, die een handslag inhoudt.

Over de handdruk zijn nog veel betogen te houden, maar na deze inleiding, geloof ik, simpel en duidelijk als volgt te kunnen stellen: De handdruk is een contact, waarbij de aura van personen kruist. In vele gevallen verder een aanraking, waarbij de magnetische stromen ook in het lichaam contact krijgen met diezelfde stroom in het lichaam van anderen. Er wordt daarmee dus iets tot stand gebracht, dat wel degelijk ook een geestelijke betekenis en waarde heeft. Een langdurige handdruk betekent vaak een vervloeiing van persoonlijkheden. Iets, wat verliefde paartjes nog heel vaak in de praktijk proberen te brengen.

Een korte en krachtige handdruk betekent zijn belofte, waarbij - geestelijk gezien - een elkaar erkennen wordt uitgedrukt met een korte lichamelijke beroering. Op deze wijze is de handdruk dus inderdaad van belang. Zij mag niet worden gegeven met een bedekte hand, ook niet met handschoenen aan, of zoiets. Zij zal ongetwijfeld hier en daar hygiënische bezwaren ontmoeten. Toch durf ik hier te stellen dat de handdruk als een oud en waardig gebruik, berustend niet alleen op stoffelijke usance, maar ook op een vervloeiing van geestelijke eigenschappen tussen twee personen, in deze dagen nog gehonoreerd moet worden. Niet als een nuchtere formaliteit, maar als een erkenning tussen twee wezens, als een aanvaarding van verplichting, als het geven van een volkomen belofte van vertrouwen en bescherming.

Daarmee geloof ik, dat ik over het onderwerp voldoende gezegd heb, tenzij u het uit wilt breiden. Geen commentaar? Dan moeten wij gaan kijken voor nog een onderwerpje.

SPOOKHUIZEN

U moet mij niet kwalijk nemen, als ik niet griezelig word onderweg.....

Een spookhuis is vaak een heel nuchtere kwestie. In de eerste plaats moeten wij vaststellen, dat spookhuizen vaak eerder ontstaan door de psychische spanningen van de daarin wonende personen, plus optredende natuurlijke verschijnselen, dan door het werkelijk optreden van geesten. Het volksgeloof, hechtend aan dergelijke geschiedenissen, zal door suggestieve werkingen soms op de duur zelfs in dergelijke huizen paranormale verschijnselen kunnen veroorzaken. Dit is echter betrekkelijk zelden. Dergelijke spookhuizen onderscheiden zich door het feit, dat daar, volgens het volksgeloof reeds honderden jaren bestaande spoken zich wel vertonen, maar nooit aan meer dan één mens tegelijk. M.a.w. dat autosuggestie, plus volksgeloof hier voor het merendeel aansprakelijk moeten worden gesteld.

Met de werkelijke spookhuizen is het wel iets anders gegaan. Daar moeten wij eerst een ogenblik herinneren aan een stukje theorie. De gedachten van de mens zijn krachten. Zijn wil, zijn streven kan worden vastgelegd, ook in datgene, wat hem omringt. Het is mogelijk in materie vast te leggen een reeks van gedachten en gedachtenstromingen die door sensitieve personen wederom af te lezen zijn. Verder zou ik u er aan willen herinneren, dat mens en geest gelijk zijn in hun vermogen om dit in hun omgeving te bewerkstelligen.

Dus ook geestelijke emoties en krachten kunnen in vaste materie zodanig worden vastgelegd, dat voor sensitieve personen, zij later herleven. Als u dit voor ogen wilt houden, wordt het begrijpelijker, dat bv. vertrekken, huizen en plaatsen, waar buitengewone gebeurtenissen zich hebben afgespeeld - veelal gebeurtenissen in verband staande met doodsnood, met grote wanhoop, grote woede - dit vasthouden, en dat deze gevoelens afgedrukt zijn in die omgeving en dus gerealiseerd kunnen worden door een meer dan normaal sensitief persoon. Zij werken daar suggestief en zelfs soms obsederend. Deze suggestie, deze obsessie kan op haar beurt de in een gevoelig persoon berustende eigenschappen activeren.

Er bestaat dus een klasse van spookhuizen, waarin de verschijnselen afhankelijk zijn van de aanwezigheid van een sensitieve persoon. Naargelang de kwaliteiten, die in die persoon schuilen,

zullen wij dan "Poltergeist" verschijnselen zien, klopverschijnselen horen, zelfs materialisaties door gangen of vertrekken zien dwalen. Dit zijn echter verschijnselen, die, ofschoon zij door meerderen worden waargenomen, zelden een buitengewone intensiteit bereiken. Verder is een dergelijk verschijnsel steeds weer afhankelijk van de sensitieven die in zo'n huis of vertrek aanwezig zijn en zal dus al heel snel kunnen worden vastgesteld, dat de reeks van verschijnselen vooral optreedt, wanneer een bepaalde persoon aanwezig is.

Een derde soort komt misschien meer het sombere nabij, wat u zich voorstelt wanneer men zegt "spookhuis". Er kan namelijk het volgende gebeuren. Een geest, om enigerlei reden aardgebonden, heeft zich meester gemaakt van een gebouw of een vertrek, waarin bepaalde kwaliteiten zijn vastgelegd. Die kwaliteiten zijn over het algemeen: wreedheid, magie, doodsangst, haat en toorn. Waarom vooral deze eigenschappen aantrekkingskracht hebben weet ik niet, maar ik vermoed, dat zij het meest met de geaardheid van dergelijke geesten overeen komen. Een dergelijke geest maakt zich dan verder meester van zogenaamde schillen.

D.w.z. restanten van van anderen, half-stoffelijke voertuigen. Hierin kan deze geest komen tot een materialisatie, die niet afhankelijk is van het al of niet aanwezig zijn van sensitieven. Echter zal de levensregelmaat van een dergelijke geest wel degelijk een rol spelen. Hierbij kan dus worden gezegd, dat de verschijnselen, ongeacht het al of niet aanwezig zijn van mensen, sensitief of niet, zich voortdurend herhalen en vaak bij toeval door buitenstaanders, ook meerderen, worden waargenomen.

Om enkele van die verschijnselen nader te stipuleren: er bestaat een kasteel, waarin vroeger een hevige strijd heeft gewoed. Op bepaalde avonden - de veertiende juni meen ik en de achtentwintigste september - kan men zien, hoe midden in de nacht een vreemde gestalte die enig licht geeft, zich beweegt van de ene toren naar de ander via een lager gelegen kanteel, de tussenmuur. Zij draagt daarbij een flambouw en men hoort kreten van wanhoop.

In ditzelfde slot komen verschijnselen voor als rappings (tik- of klopverschijnselen; Red.), vaak vallen van zware voorwerpen op ogenblikken dat zij gevaarlijk kunnen zijn voor anderen, verder ook angstbeelden, die in enkele gevallen aansprakelijk worden gesteld voor dood door hartverlamming. U zult begrijpen, dat de regelmaat hiervan gepaard moet gaan met de regelmaat van de geest. In de eerste plaats de bezielende kracht, in de tweede plaats een bepaald hoogtepunt van krachten binnen de muren van dit kasteel. Een soort miasma (smetstof; Red.). Het dringt overal door als een slechte reuk.

Wanneer je daar binnenkomt, voel je je onbehagelijk, kil en klam. Niet in het gehele slot, maar in sommige delen kan men na het donker nauwelijks adem halen. Het lijkt, of kaarslicht daar minder goed functioneert, enz. Hier treedt dan op het verschijnsel: a. de werking van de geest is normalerwijze gelokaliseerd tot dat gedeelte van het gebouw, waarin de door deze geest beleefde en gebruikte invloeden het sterkst optreden. b. De kracht van deze geest groeit en neemt af i.v.m. de stand van zon en maan. Op bepaalde dagen echter schijnt er een volledige overeenstemming te kunnen bestaan tussen kosmische invloeden, die eens de gebeurtenis a.h.w. tot ontlading brachten en de nu, als gevolg daarvan, in het kasteel berustende kracht. Hierdoor schijnt de geest juist in deze dagen bijzonder actief te kunnen zijn. Opgemerkt mag worden, dat in 97 van de 100 gevallen van werkelijk spoken, de zich vertonende verschijning niet identiek is met de figuur, die zij voorstelt of voorgeeft te zijn, dat de verschijnselen over het algemeen, ook weer 97, 98 op de 100, aanmerkelijk afwijken van de oorspronkelijke historische toestand. Hier is een soort van geestelijke soort goochelarij aan het werk.

Dan kunnen wij verder nog wijzen op de in sommige huizen en buiten voorkomende familiegeesten. Dezen zijn verschijningen, die optreden aan de vooravond van bv. een sterfgeval, dan wel bijzondere gebeurtenissen. Ook wordt van één enkele verteld dat, wanneer een nieuw kind geboren is in het huis, een geest verschijnt, die door zijn wijze van zich gedragen aangeeft hoe dit kind zal opgroeien en wat het zal zijn. Een krijgsman, een geleerde, een werker, een handelaar, etc. Deze familiegeesten moeten niet worden gezien als daadwerkelijke spoken. Ofschoon ook zij zich kunnen kenbaar maken door verschijningen wordt hier eerder gesproken over een bewustzijn van de gemeenschap van de familie door alle tijden, soms gedragen door personen uit de geest, vaker door de sensitiviteit van het geslacht, dat op deze wijze geestelijke impulsen, plus eigen onderbewustzijn in voorspellende beelden te verwerklijken weet.

Dan hebben wij nog het laatste, misschien het ergste, de demonische huizen. Hier mag niet meer over een spookhuis worden gesproken, aangezien een dergelijk huis meestal gedurende langere

tijd afgesloten van zon, licht en wind, dus wel in het bijzonder slechte invloeden herbergt. Deze huizen komen heel zelden voor. Komen zij echter voor, dan is het mogelijk, dat alleen de invloed van het huis de gezondheid van een levend mens verwoest, of bedreigt. Hier kunnen absoluut satanische verschijnselen voorkomen. Het is ook hier, dat sommigen een band met het kwaad weten te vlechten, waardoor zij wel in zo een spookhuis kunnen wonen en soms binnen die omgeving tot zeer eigenaardige resultaten komen. Hier kan worden gezegd, dat kwaadwillende geesten zich daar gevestigd hebben en van daaruit invloed trachten te bereiken in de omgeving, terwijl zij omgekeerd krachten uit die omgeving verzamelen.

Dergelijke huizen bevinden zich dan ook vaak in de nabijheid van kroegen, speelholen, e.d. De kracht, die op deze wijze vergaard wordt, wordt grotendeels neergelegd in de atmosfeer van het huis zelf, waarbinnen dan ook manifestaties op eenvoudige wijze uit de geest tot stand kunnen worden gebracht. Degene, die hiermee te maken heeft, zou ik de raad willen geven zich onmiddellijk te verwijderen, waar een degelijke bestrijding alleen door zeer bevoegden mogelijk is. Deze geesten kunnen niet door een eenvoudig mens worden uitgedreven.

Het kan zijn dat een van ons zo zeer gebonden is aan een bepaalde aardse toestand of gebeurtenis, dat een ziel zonder dat niet verder kan gaan. Dan zal zo iemand trachten een ieder, die suggestief genoeg is, attent te maken op zijn wezen. Hier spreekt men meestal niet van daadwerkelijke verschijningen. Veelal zijn het eerder hallucinatieve beelden, gelijk komend ongeveer met een helderziende waarneming, waarbij wordt getracht de mensen op aarde te bewegen toestanden te redresseren die de geest zelf niet meer veranderen kan. Is dit gebeurd, dan is daarmee de band met de aarde verbroken en kan de geest verder gaan. In de laatste gevallen kan praktisch iedere mens, die in staat is de geest, het spook waar te nemen, deze ook hulp bewijzen en zo diens lot milderen.

Vraag: Zou u het half-stoffelijke nader willen definiëren?

Antwoord: Ik zal het proberen. Wanneer wij achter de kleinste delen van de atomen komen, blijft iets over wat nog materie is, maar niet meer beantwoordt aan de wetten van de materie zoals u die kent. Het is in zijn wezen, kracht, maar dat is nog niet vastgesteld. Het andere wel. Het bestaan van deze kracht is wetenschappelijk geconstateerd. In de Verenigde Staten. De publicatie erover is ook al verschenen. Deze kracht is dus half-stoffelijk. Zij heeft het voordeel, dat zij verdicht kan worden en dan een onmiddellijk contact vormt met de mens.

Zij kan in zich krachten opslaan, als zodanig optreden als geleider of accumulator voor levenskrachten. Verder kan zij door de gedachten in een bepaalde vorm worden gebracht, in welke vorm zij dan zonder meer blijft voortbestaan, tot andere krachten het geschapen evenwicht verstoren, met de gedachten. Hieruit vloeit voort, dat dit half-stoffelijke, dat eigenlijk nog behoort tot het rijk van de materie, maar dat het door zijn fijnheid, zijn gemakkelijke vormbaarheid, een uitstekende bemiddelaar is tussen geheel onstoffelijke wezens en zuiver stoffelijke wezens. Als zodanig wordt in verschillende gradaties van dichtheid een dergelijke half-stoffelijke toestand a.h.w. gebruikt als tussentrap voor het hoogste "Ik-bewustzijn" naar het laagste "Ik-bewustzijn". Trekt dit "Ik-bewustzijn" zich terug uit de lagere werelden, dan blijven de voertuigen van half-stof achter in de gebieden waarin zij volgens hun dichtheid thuishoren.

Vraag: Is dit het etherische dubbel?

Antwoord: Dat bestaat ook uit een bepaalde kwaliteit, een bepaalde dichtheid van half-stoffelijke waarden. En kan dus ook verdicht worden onder omstandigheden tot schijnbaar normaal stoffelijke dichtheid.

Vraag: Kunt u misschien iets zeggen over crematie?

Antwoord: Ik kan u alleen vertellen, dat de half-stoffelijke lichamen door de grote infraroodstraling, die met elke verbranding gepaard gaan in elkaar worden geslagen en het vermogen om onmiddellijk nog contact op te nemen met de stoffelijke wereld daardoor teloor gaat. Dit is slechts tijdelijk, want een voertuig kan later weer terug gewonnen worden in een lagere sfeer. Maar dit heeft dus het voordeel, dat men zich moet realiseren in de wereld waarin men krachtens geestelijk bewustzijn staat. Men kan er later terugkeren. Aan de andere kant is het natuurlijk een tamelijk pijnlijk proces, omdat je je met die lichamen vaak vereenzelvigd hebt en ook vaak nog met het stoffelijke lichaam. Deze schok kan echter niet worden vergeleken met een fysieke, eerder met psychische pijn.

Vraag: Waarom bent u nu hier om dit te verkondigen?

Antwoord: Om de eenvoudige reden, dat wij door u veel schijnbaar onbelangrijke dingen te vertellen en enkele dingen die voor u misschien heel erg gewichtig lijken - en die het maar in enkele gevallen werkelijk helemaal zijn - wij nooit zover kunnen gaan, als wij ermee zouden willen om in u een bewustzijn te wekken, dat het u mogelijk maakt onze wereld beter te accepteren. Het accepteren van onze wereld betekent gelijktijdig het accepteren van andere toestanden, die in uw eigen wezen bestaan. Onder de gunstigste condities zou het ons dus mogelijk zijn mensen zodanig op te leiden, dat zij in staat zijn al hun voertuigen a.h.w. gelijkelijk bewust te gebruiken, waardoor een samenwerking tussen geest en stof zou kunnen ontstaan, die ons weten ook zegenbrengend voor de mens kan maken.

Aan de andere kant zou een wegblijven van deze mededelingen op de duur tot een te grote vermenschelijking van elk bewustzijn betreffende andere werelden leiden. Dit zou zeer uit de boze zijn, omdat dan verkeerde beelden en verkeerde verwachtingen een grote belemmering zouden vormen voor de mensheid om deel te nemen aan het werkelijke leven en streven naar het Goddelijke Licht, dat toch ook na de overgang voor haast allen nog een belangrijk, zo niet het belangrijkste deel van het geestelijke bestaan uitmaakt.

Vraag: Wilt u iets zeggen over het leven van Siddharta?

Antwoord: Dan komen wij een klein beetje uit de buurt, mijn waarde vriendin. U bedoelt de Gautama. Ik kan u alleen erover vertellen, dat hij in de laatste fase alle lichamen in gelijke mate en gelijktijdig kon beheersen. Dat komt nl. nog een heel klein beetje bij die onderwerpen waar wij over bezig zijn. Dat hij juist hierdoor de Verlichte was. Het geldt ook voor enkele andere groten.

Vraag: Had de Graaf de St. Germain dat ook in zijn macht?

Antwoord: Nee. De Graaf de St. Germain beheerste wel veel, maar niet alle voertuigen. Of moet ik zeggen: beheerst?

De rest van de vragen zal ik maar naar de "vragenrubriek" verwijzen, de volgende week weer. Wij pogen om met deze lezingen een redelijke gang te geven, bestaande - vergelijkende met spijs - uit een consommé (een heldere soep; Red.) , aardappelen, vlees, groente en een dessert. Het dessert is dan de humor, die wij hier en daar terugvinden. Wanneer u nu met andere vragen er doorheen komt, dan wordt het een hutspot, gemaakt uit allerhande bestanddelen. Het kan smakelijk zijn, maar er zijn heel veel gerechten die je bederft door ze eenvoudig maar te stampen. Probeert u maar eens gebakken aardappelen en doperwten te stampen. Het produkt is dan niet meer smakelijk.

U begrijpt misschien wat ik bedoel. Het is daarom, dat wij dus proberen, onderwerpjes af te handelen in dit tweede gedeelte van de eerste helft en daarnaast eens per drie weken tijd beschikbaar te stellen speciaal voor zo'n gerecht, waarin alles eigenlijk mede tot uiting kan komen. Zoiets wat een Duitser: "quer durch den Garten" noemt. Ik weet er geen Nederlandse naam voor. U moet zich goed realiseren, dat die vragenbeantwoording op het specifiek beantwoorden van vragen is afgesteld. Het geven van een lezinkje als dit, of de belichting van een onderwerp, waarbij eventueel te weinig, of niet belichte punten door vragen van u verder naar voren kunnen worden gehaald. U neemt mij het kleine lesje niet kwalijk? Ik bedoel het helemaal niet kwaad, maar het is beter voor onszelf, wanneer wij een zekere matigheid en orde weten te betrachten.

Gaat u pauzeren, dan kunt u na de pauze eventueel nog verder gaan met andere sprekers, die dan wel weer hun eigen onderwerp zullen kiezen. Ik voor mij wens u allen een prettige avond toe.

MENS EN NATUURGEEST

Goedenavond vrienden.

In het eerste gedeelte van deze bijeenkomst hebt u dan de gelegenheid gehad om bij wat lichtere kost u enigszins te ontspannen. Ik hoop, dat u het niet erg vindt, wanneer ik in het tweede gedeelte uw aandacht vraag voor wat ernstiger materie. Uiteindelijk zijn er bij ons innerlijke waarheden, die wij allen moeten leren kennen en moeten nagaan. In de wereld en in de sferen is hierover veel gedacht, zelfs veel gewerkt. Enkele punten hiervan zou ik dan ook graag onder uw aandacht brengen.

Wanneer je leeft als mens, dus stoffelijk, ben je je over het algemeen niet bewust van de veelheid van krachten die je omgeven. Men is zich zeker niet bewust van de krachten die er in de natuur bestaan, de levende wezens, die in een andere wereld leven, die toch weer volledig identiek is met de uwe. Ook is men zich niet bewust van de vele geestelijke krachten, die om enigerlei reden dicht bij de aarde blijven. Hier echter moet men voorzichtig zijn, men moet weten rekening te houden ook met deze invloeden, omdat men begrijpt, wat zich in het eigen leven afspeelt, opdat men niet verblind wordt door uiterlijkheden en de innerlijke wijsheid, het innerlijke weten voortdurend kan vasthouden, komende zo tot een verlichting, waarin het "Ik" zichzelf vindt in volledige waarheid. Mijn eerste punt is dan: "Mens en Natuurgeest".

Onder natuurgeest kan worden verstaan een gehele reeks van geesten, gaande van de gnoom, de kobold tot de Grote Engel, de figuur, die als een Lichtende Kracht vaak het menselijk leven tracht te zuiveren van een teveel aan kwaad. Wanneer wij leven, verbonden met de natuur, dan zullen de kleine natuurgeesten op ons leven een grote invloed hebben. Hierover wordt gezegd: harmonie met de natuur betekent harmonie met het rijk van de ongeziene. Voor wie in de natuur leeft, leeft Pan en zijn rijk, leven de elfen en sylfen (elementaire geesten; Red.), leeft het totaal van de wereld van de andere levende krachten. Dit "andere" is belangrijk. Andere levende krachten zijn nl. de krachten die een andere weg van leven hebben dan u, een andere bewustwording, een andere realisatie van wat noodzakelijk en niet noodzakelijk is.

De kleine natuurgeesten hebben over het algemeen niet uw moraal, noch uw inzicht in de noodzakelijkheid van zelfbeschouwing. Zij leven, bewuster dan de dieren, toch eigenlijk een dierlijk bestaantje, waarbij de verschijnselen in de omgeving van groot belang zijn, maar niet te lang worden onthouden. Wanneer zij ingrijpen in uw leven, dan is dat voornamelijk omdat u een storende invloed bent in hun eigen wereld, ofwel omdat u, misschien door uw uitstraling, uw persoonlijkheid of daden, een bevordering betekent van hun aangename ervaringen van het ogenblik. Wanneer u met hen te maken krijgt, is het voldoende u te realiseren, dat de mens die vrede kent door de kleine krachten van de natuur, niet wordt gemedan en geschuwd, maar ook zeker niet gehinderd.

De grotere natuurkrachten echter zijn anders. Staat er niet geschreven:

"De lichtende sylfen, geboren uit de zon, dalen neer tot de steden, dalen neer tot het land en nemen daar de lasten van het onbegrepen kwaad, dragend tot het verteert in de zonnegloed."

Wij zouden er over moeten spreken als lichtende geesten. Maar zij hebben niet de bewustwording doorgemaakt van de mens op aarde. Veel van hetgeen u kwaad acht, wordt door hen niet eens gezien. Andere dingen, die u natuurlijk acht, als bv. een zekere mate van egoïsme, zijn voor hen het grootste kwaad, dat er kan bestaan. Deze wezens zijn zich volledig bewust. Zij kennen hun God, zij hebben een herinneringsvermogen dat zeer ver gaat en een inzicht in de innerlijke waarden. Wanneer zij in uw leven optreden, dan zullen zij voortdurend trachten om u te helpen, niet tot een menselijk goed leven, maar tot een leven, dat lichtend en rein is. "Reinheid" heeft eens de Boeddha gezegd: "is de doorzichtigheid van een zonnestraal".

Reinheid is eigenlijk denken. Wanneer het gedachteleven niet rein is, kan al het andere zuiver schijnen, het geheel is lelijk, is dor. Wanneer de uiterlijkheden onzuiver lijken, maar het innerlijk streven is volledig rein, dan bestaat er - voor de sylfen althans - slechts licht, licht, waarin zij zichzelf a.h.w. op aarde een basis vinden om van daaruit verder te strijden tegen al hetgeen wat hun wereld verontreinigt. Wanneer wij rein zijn, dan betekent dit, dat wij onze gedachten bewust richten op het goede. Maar je kunt je niet op het goede richten zonder een zekere zelfkennis. Het is juist op dit punt dat de sylfen ons soms misleiden. Hun wereld is een andere. Wanneer zij zich bij en rond ons gevestigd hebben, dan brengen wij weliswaar licht in de wereld, maar wij zijn niet meer in staat om door te dringen tot ons eigen "Ik". Het weten van de wereld vertekent en het totaal van de kennis schijnt geheel onverwachte uitkomsten te geven.

Daardoor droom je en ben je niet meer bewust van de realiteit. Daarom mogen wij de sylfen zien als helpers van de mensheid, maar nooit als krachten die ons persoonlijk kunnen geleiden of helpen bij de bewustwording. Wij mogen wel degelijk hun hulp aanvaarden wanneer zij rond ons de wereld van kwaad trachten te zuiveren, maar mogen nooit hun denkwijze en hun streven als het onze volledig accepteren.

Daarboven - door mij ook nog tot de natuurgeesten gerekend, omdat zij vaak een grote scheppende werking hebben - de wezens, die men wel engelen noemt. Deze engelen, die men heel vaak elders dewa's noemt, zijn grote lichtende wezens, die niet de menselijke gang, menselijke gestalte, volbracht hebbende, toch een volledig bewustzijn van de stof hebben. Zij weten, hoe de kern van het "Ik" moet worden gedragen door het bewustzijn omtrent het eigen

wezen. Zij weten maar al te goed, dat geen enkel stofwezen dat bewustzijn heeft, kan komen tot een rein en groot geestelijk leven zonder een kennen van het zelf. Vandaar, dat voor ons de Engel wel een steunende en helpende kracht mag zijn. Mogen wij van de lagere krachten de hulp aanvaarden wanneer het noodzakelijk is, bij de Engel mogen wij wel degelijk rekenen op een volledige leiding, zover het aangaat het bereiken van hetgeen daadwerkelijk goed is. In dat "Ik" bestaat over dat goed en kwaad heel vaak strijd. Wij weten soms niet meer wat goed en kwaad is. Wij realiseren ons niet eens meer, wat nu eigenlijk de inhoud van ons leven is.

Vrienden, hierbij moeten wij uitgaan van enkele algemene stelregels, die natuurlijk voor ieder afzonderlijk moeten worden aangepast, maar het kan gelden als volgt:

Hoe verder u zich bewust bent van de wereld rond u en hoe meer u uzelf in die wereld terug vindt, zovóél te reiner en te rijper zal uw ervaring zijn. Het kennen van de wereld buiten u - niet als een verschijnsel, maar als een onmiddellijke reflex van uw eigen wezen - betekent bewustwording omtrent innerlijke waarden en zo bereiking van het Licht, dat in het innerlijk verborgen is.

In de tweede plaats: al wat ons streven betekent, is tijdelijk. Want stoffelijk streven zal altijd aan tijd gebonden blijven. De geest echter kent de tijd niet. De Engel, geest zijnde, zal streven naar eeuwige waarden, niet naar tijdelijke. Het zal dus wel eens noodzakelijk zijn om een stoffelijk streven een ogenblik voor te trekken bij een volledig streven naar innerlijke bewustwording.

Toch moet in het algemeen worden aanvaard, dat elke impuls die een verrijking van het "Ik" betekent, aanvaardbaar en goed is. Elke impuls echter, die een begrenzing betekent voor het "Ik" of een belasting daarvan, bv. door het nemen van verantwoording en het verwerven van bezit, minder goed geheten kan worden, zolang zij uiteindelijk alleen op het "Ik" betrokken wordt. Het nemen van verantwoording, verwerven van bezit voor anderen echter kan goed zijn, daar hier een groter deel van de wereld als deel van het "Ik" wordt beschouwd.

Boven deze door mij Engelen genoemde wezens staan de Scheppers van rassen en werelden, uiteindelijk de kernen ook van de sterren, de lichtende zonnen, die aan de hemel staan. Van hen kan worden gezegd: "Wetend omtrent alle dingen, die uit hen zijn voortgekomen, zijn zij de Kleine Scheppers. Kleine Scheppende Krachten, zijn zij tevens voor ons het middel om in hen de verwerkelijking van ons eigen wezen te vinden. De werkelijkheid van het eigen wezen is bovenal belangrijk."

Naast de natuurgeest is het ook de geest van de overgegangene mens, de demonische, of chaotische geest, die invloed kan uitoefenen op de wereld en op de mensen die daarin leven. Omtrent de overgegangene geesten mogen wij stellen, tezamen met vele wijzen uit het verleden, dat de geest die sterft en terugkeert tot zijn wereld veelal kwaad betekent voor die wereld. De veranderingen van die wereld kan hij/zij niet accepteren, daarentegen zal hij/zij wel trachten de eigen wil te verwerkelijken, zo nodig door anderen hun eigen wil te ontnemen. Dit laatste is natuurlijk niet acceptabel. De wijze, waarop het tot stand wordt gebracht, in de eerste plaats door bezitneming of bezetenheid. Hierbij zal de geest het eigen wezen, de eigen persoonlijkheid van een mens zover terug dringen dat er niets meer overblijft, behalve het innerlijke "Ik". De uiterlijke daden zijn die van een ander. Een dergelijke toestand eist van een ieder, die ze moet ondergaan de volgende realisatie: Ik beheers mij waar ik kan. Ik tracht meester te blijven waar ik kan. Ik richt al mijn streven tot het goede. Ik verwerp alle kwaad. Kan ik niet aan het kwaad ontkomen, zo weiger ik dit te beschouwen als deel van mijzelf. Ik ben en blijf het Licht.

Een dergelijke levenshouding is voor een in bezitnemende geest de grootste hinderpaal die bestaat. Want het innerlijk zoeken naar Licht belemmert elk trachten tot duister te voeren, zo zal op de duur een dergelijke geest uittreden. Het "Ik" keert dan weer terug tot de volledige beschikking over eigen voertuigen. Hebben wij te maken met een geest, die niet een volledig bezit bereikt, dan zien wij vaak de vorm van aanhechting, soms ook overschaduwing.

De aanhechting is in feite niets anders dan een ingrijpen in of verward geraken in de aura van de persoon die dit lot draagt, waarbij een dergelijke geest de gedachtestromen soms haast dominerend voortdurend afzet op het eigen denken van degene die geobsedeerd wordt door een dergelijke aanhechting. In een dergelijk geval ontstaat een innerlijke strijd. Deze strijd moet worden gezegd te zijn een strijd tussen het eigen "Ik" en een ander "Ik". Definities als goed en kwaad maken hier weinig uit. Wel is het belangrijk, dat wij ons realiseren: wij moeten onszelf zijn. Wanneer ons iets obsedeert, bv. een drang tot daden, dan zullen wij onszelf voortdurend voorhouden, dat deze daden ook in verantwoorde en bewuste zin te stellen zijn. Wij zullen verwerpen om dit op een wijze te doen, die door ons zelf als kwaad wordt erkend. Wij zullen ons realiseren, dat er een Licht in ons is dat niet gedooft kan worden. Dit laatste is zeer belangrijk, daar juist het voortdurend bewustzijn omtrent innerlijk Licht elke obsessie in waarde doet

verminderen, en op de duur ook vaak de kracht geeft om de onaangename verbinding te verbreken.

Bij een overschaduwung, of oversluiering is het een invloed die niet slechts ons, maar ook onze omgeving betreft. Wat hier gebeurt kan het gemakkelijkst worden gekenschetst met een wolk, die voor licht in het leven schuift. Hierover werd gezegd: "Wanneer de demon macht krijgt, zo maakt hij van de dag een nacht. De nacht is de zijne in wilde dromen". Degene, die dit heeft neergeschreven heeft zelf die toestand ervaren. Het lijkt je, of je geen uitzicht meer hebt in het leven. De hele omgeving schijnt je op een onplezierige manier tegemoet te komen.

Er schijnt geen inhoud en doel meer te zijn in je daden. Je zou alles er bij neer willen gooien, je zou in melancholie willen verstarren. Het verzet is wederom gebaseerd op het innerlijk Licht, daarnaast de realisatie dat elke beoordeling van de wereld voortdurend een verwrongen en een vervormde beoordeling betekent. Men moet zichzelf zeggen: "In mij leeft Licht. Dit Licht zoek ik in de wereld". Men zal het dan ongetwijfeld vinden en hierdoor zal de oversluiering, zij het langzaam, afnemen.

De demonen zijn nog eigenaardiger krachten. Een demon kan u soms leiden op het pad van algemene rechtvaardigheid. Stelt u niet voor dat deze gerechtigheid in het oog van de mensen ook werkelijk rechtvaardig en goed is. Integendeel! Een demon vernietigt alle vreugde en gebruikt slechts de regels, de strakheid van gedrag, om zo verder ook alle regels te vernietigen. Wie in het leven geen ware vreugde kan vinden, is meestal in strijd gewikkeld met een dergelijk demonisch wezen. Hier kan niet het eigen gedrag een verandering brengen.

Hier kan alleen een zoeken naar levensvreugde, zo mogelijk binnen eigen bestaan, binnen eigen geregeld leven, een oplossing geven. Rondom ons is het Goddelijk Licht. Waar wij ook gaan, dit Licht is met ons. Wanneer wij dit Licht kunnen vinden in de Schepping rond ons, in de kern van ons eigen wezen, bestaat er geen ongeluk, bestaat er geen chaos, bestaat er slechts een voortdurende vorming, die bij een vergroting van inzicht, op de duur een deelgenootschap geeft in alle zijn, in alle weten.

U ziet dat over deze wezens nog al wat te zeggen is. Dat ik van hieruit over ga op enkele minder gespecialiseerde punten, zal u hopelijk niet te veel storen.

De verlichting van het "Ik" in elk leven is wijsheid, niet weten. Weten is een middel tot wijsheid, meer niet. Wijsheid nu is het toepassen van het weten op jezelf om door dit toegepaste weten in het "Ik" grotere vrede en grotere vreugde te verwerven. Daar, waar de vrede in het "Ik" zetelt, zal de wijsheid het weten benaderen en zal zo uw kennis worden vergroot, naarmate uw innerlijk stijgt. Er kan niet worden gesteld, dat een bewustwording zonder kennis mogelijk is. Integendeel! Kennis is het intrinsiek deel van de bewustwording, maar zal, zijnde van secundaire betekenis, automatisch daar ontstaan waar het "Ik" zelf voortdurend het Licht zoekt. Want zoekend naar het Licht worden wij gevoeliger voor de wereld, voor de sferen. In deze gevoeligheid zullen wij veel dingen zien die ons tot nu toe ontgingen, zullen wij een verband begrijpen waar ons dit eens een raadsel was. Wijsheid leidt tot het kennen van God. Wijsheid en vrede in het "Ik" gerealiseerd, brengen ons ook tot een groter bewustzijn van waarden die in onszelf sluimeren.

In ons is een perfecte harmonie geborgen. Deze harmonie ontstaat door het totale "Ik", dat één is met de Scheppende Kracht, waaruit het is voortgekomen. Deze harmonie, niet gerealiseerd, doet ons leven in een wereld vol verdeeldheid. Wel gerealiseerd daarentegen brengt zij ons steeds intenser in contact met het gehele zijn. Niet door de uiterlijkheid, die uiteindelijk vaak waan is, maar door de innerlijke betekenis, die vanuit het Goddelijke beleefd, een volkomen en juiste realisatie van het zijn mogelijk maakt. Willen wij verder gaan en in onszelf bewustzijn vinden, dan zal de harmonie worden tot Schoonheid. Schoonheid wederom is een begeleidingsverschijnsel van de bewustwording met een secundair effect. Schoonheid groeit uit Harmonie. Hoe groter de Harmonische Krachten, hoe groter ons ervaren van Schoonheid, hoe groter ook onze eigen harmonische instelling t.o.v. de wereld en de sferen. Hierin vinden wij dan a.h.w. de vreugde Gods. En deze vreugde op zijn beurt betekent voor ons activiteit, een werkzaam zijn. Het eigen "Ik" moet te allen tijde werkzaam zijn.

Er is geen ogenblik, onverschillig of u sluimert, of waakt, of u werkt of een ogenblik tracht ontspanning te vinden, dat in uw "Ik" een werkelijke rust bestaat. De beweging die in u leeft is eeuwig. Een voortdurend streven misschien, maar ook een voortdurend geven van waarden aan de buitenwereld en een ontvangen van waarden uit de buitenwereld. Deze voortdurende beweging is de uiting van Gods Schepping en openbaart zich in tegendelen. Het zijn twee

waarden die een punt van Evenwicht vinden. Dit punt van Evenwicht is voor ons het punt van Harmonie met God.

Dit betekent, dat niet altijd goed en kwaad gelijkelijk groot behoeven te zijn. In ons ligt een schaduw gelijkelijk groot, maar wel, dat hun kracht op een bepaald punt komt tot een stoppen, een ophouden van de beweging. Kunnen wij dit punt in onszelf vinden, dan hebben wij een punt gevonden waar de absolute Schoonheid van de Goddelijke Kracht, het absolute weten omtrent onze wereld - en daarmee ook het absoluut werkzaam zijn vanuit het Goddelijke - voor ons realiseerbaar is. De verstoorde verhoudingen van goed en kwaad in de mens zullen vanzelf tot het juiste evenwicht keren, wanneer je in de eerste plaats God zoekt, niet de waarden op zichzelf. Wie zoekt naar goed zal in het goede de onevenwichtigheid vinden en in zijn bewustzijn wordt het kwade geboren. Wie in het kwade vergetelheid zoekt, zal door zichzelf te doven, zich dwingen herboren te worden. En herboren, zal hij hernieuwd moeten leven.

Maar wie het punt vindt dat dood lijkt en het leven is, de eenheid van Krachten in het "Ik", waardoor men, als handelend deel van God kan optreden in eigen en andere werelden, die heeft de weg gevonden die alle karma verbreekt, die elke wedergeboorte onnodig maakt, die het "Ik" als direct handelend deel van God in de scheppende taak van het heelal doet opnemen.

Er is geen wezen, dat geen deel heeft aan de Schepping. Ook uzelf scheidt voortdurend en u vernietigt. U vernietigt in uw bewustzijn, u scheidt in uw wereld. Dat, wat u gisteren hebt geschapen, kunt u nooit meer uitblussen, nooit meer vernietigen. Dat, wat u droomt morgen te scheppen, zult u moeten verwerkelijken, voordat het kan bestaan.

De dromen van de mensen zijn het beeld wat voor de mens kan zijn. Goede en kwade dromen. Achter de dromen de kracht, de werkzaamheid waardoor wij hetgeen in ons bestaat scheppen in de wereld buiten ons. Het is voor ons noodzakelijk om voortdurend scheppend werkzaam te zijn en ons van dit scheppende werk bewust te zijn. Elke stap die u zet, elke handeling, elke woord dat u spreekt, heeft invloed op uw wereld, bepaalt de uiteindelijke vorm, de uiteindelijke gestalte van de geschiedenis, de uiteindelijke bewustwording, vroeger of later, van al wat rond u staat.

Wees u hiervan bewust. Niet als een verantwoording die niet te dragen is, maar als een vreugdig weten, dat u mee scheidt met de andere Krachten. Juist in dit scheppen zult u één kunnen zijn met de Engelen, zult u de lichte krachten van de Sylfen ervaren als een weldoend bad, zult u de kleine krachten van de aarde zien, die u omringen en terzijde staan. Zo zult u doordringen tot de kern van uw eigen wezen, tot het weten omtrent uw God, de vrede, die uit Hem voortkomt.

Ik geloof, dat ik u hiermee een toelichting heb gegeven, die u bij rijpe overdenking kan helpen op uw eigen levenspad. Goedenavond.

ENKELE SPROOKJES

HET ZWAARD DAT NIET VERSLAGEN KON WORDEN

Goedenavond vrienden.

Wanneer ik een kleine toelichting wil geven op hetgeen mijn geachte collega zo-even naar voren heeft gebracht, dan komt mij onwillekeurig een regel voor de geest. Een regel, die mij dierbaar was, die mij in andere tijden ook vaak tot vreugde en steun is geweest.

"Er was ereis..." Er was eens een mens die zocht op de hele wereld naar een wapen, dat hem onoverwinnelijk maakte. Hij zocht in de diepe grotten onder de aarde, ging tot het rijk van de gnomen en wilde hen dwingen voor hem een zwaard te scheppen, groter dan dat van Siegfried, machtiger dan dat van enig ander. Hij wilde een wapen hebben, een ridderlijk wapen, dat nooit te verslaan zou zijn. Eindelijk na lang trekken vond hij ergens onder de Karpaten een vreemd volk van gnomen en kobolds. Ergens in het oude Zevengebergte gloeide nog het vuur van Moeder Aarde en in een enorme smidse werd vervaardigd een sieraad van goud, zilver, maar ook een wapen van staal, beter dan ooit uit Damascus is gekomen. Daar stelde hij zijn eis. Hij zei tot de vorst van al dit vreemde volk: "Geef mij een wapen, waarmee ik de wereld kan beheersen. Een wapen dat onoverwinnelijk is. Ik zal u geven, wat u verlangt". De oude gnoom met zijn afstaande oortjes en scheefstaande kroon glimlachte, riep een bevel en er werd een zwaard gebracht zó schoon, als onze zoeker nooit tevoren had aanschouwd. "Zie", zei de gnoom, "dit is een zwaard,

dat nog nooit verslagen is en nooit verslagen kan worden, want alle magie van de krachten van de naturen is erin vastgelegd. Neem het en keer terug tot uw wereld. Ik vraag geen beloning, Maar ik denk dat u mijn gave niet zult zegenen." Degene die de wereld wilde beheersen trok omhoog en eindelijk stond hij daar, in de wijde vlakten, terwijl achter hem nog blauw de bergen schemerden. Hij trok zijn zwaard, ging naar een trekkende stam en zei: "Vanaf heden ben ik uw meester". Maar voor hij het zwaard in gevechtsstand had weten te brengen, vloog er een steen van achter tegen zijn hoofd en hij viel neer. En een ander nam het zwaard. Een lange tijd bleef het zwaard het erfgoed van zwervende herders. Toen werd het verkocht naar de Kaukasus. Het waren grote blonde mannen die het daar droegen. Trots pronkten zij er mee, geslacht na geslacht, in hun kleine bergkastelen. Tot ook zij het verder gaven. Zo kwam het in een Indische stad. Het zwaard, dat niet verslagen kon worden, werd uiteindelijk een vorstenzwaard in de hand van Dzjengis Khan. De halve wereld werd veroverd, doch de vorst stierf. Het zwaard verdween en nooit meer is het terug gevonden.

Het is niet voldoende, dat een zwaard onoverwinnelijk is. Een zwaard kan dit eerst werkelijk zijn, wanneer ook de mens die het hanteert geen zwakte kent. De gnoom had dit geweten, de zoeker naar macht niet. Daardoor moest hij vallen. Zoals in dit kleine verhaal ligt over de gehele wereld voor ons beeld na beeld bereid. De mens zoekt naar macht, hij zoekt naar weten en naar kennis en smeedt zich wapenen, soms uit letteren, samengevoegd tot belangrijke boeken, soms uit kapitaal gestapeld tot een toornige macht die schepen beweegt en landen doet beven. Maar nooit is een wapen sterker dan degene die het hanteert. En wie een wapen uit begeren hanteert, is zwak. Wie zwak is, gaat onder. Niet het wapen wordt verslagen, maar wel de mens.

HET KIND DAT GELOVEN KON

Er was ereis..... een meisje, klein, teer en sierlijk, dat dansend door het leven ging. Tot op een nacht de drakenschepen aan de kust verschenen en grote krijgers met gehoornde helmen haar meesleepten. Een slavine, die op de markten misschien een hoge prijs zou brengen..... en anders een vreugde zou zijn om aan te zien in de sombere huizingen aan de rotsige kusten in de verte. Dit kleine kind, dat daar stond te midden van zoveel geweld, leek wel de meest tere, de meest kwetsbare van alle mensen. Doch toen de krijgstoet ten einde was en de rovers terugtrokken over het land naar hun drakenschepen en hun schilden wederom aan de boorden van de schepen bevestigden, was het dit kleine kind dat allen verloor. Ziet, het had twee dingen van grote waarde: onschuld en geloof. In haar onschuld dacht het niet aan het kwaad dat de rovers misschien zouden stichten, of gesticht hadden. Het dacht niet aan haat tegen hen die de haardsteden van velen verbrand hadden. In haar geloof echter dacht het goedheid te kunnen brengen. Zo bad het in zichzelf tot vreemde en onbekende Goden, zoals kinderen die kennen. Zij riep naar feeën, en tovenaars, zij riep naar engelen die beschutten en naar de heiligste krachten die op aarde leven kunnen.

Toen kwam er rond dit kind een sidderend licht, of vele kaarsen werden aangestoken. De rokerige flambouwen van de rovers doofden, hun schepen leken als herboren, het rood van de stevens gebannen in het goud, dat glansde en straalde als nooit tevoren. Toen bogen die rovers eerbiedig de knie voor het kind. Zij zeiden tot haar: "Meesteres". Zij bevrijdden allen, die zij als slaaf hadden genomen, ja, gaven zelfs - buiten de leeftocht - de schatten terug, die zij geroofd hadden. Toen voeren zij weg, beroerd door het wonder, met schepen die nog een ogenblik na schemerden in een verdwijnend goud. Doch terwijl de gestreepte zeilen op zee langzaam weg schenen te zinken achter de einder, riepen alle mensen tot het kind en zeiden: "Ziet, weest gij onze vorstinne." Het kind luisterde niet. Bij de schatten lag een pop, die het zeer lief had gehad. Alleen dit nam ze mee en meer niet. Maar het land was gezegend om een kind, dat geloven kon.

Het is goed, dat de doodsengel het kind heeft gehaald vóór het te oud werd, Daar het zijn geloof misschien zou verliezen te midden van de mensen. Dit kind was het machtigste van de aarde. Het had onschuld en geloof: de wapens, die de krachten van het duister binden, die heerscharen van het Licht doen aantreden ten slag. In ons, vrienden, leeft een gelijke wereld. Ook in uw kusten en steden, waarin vrede is, waarin soms de rovers van buitenaf optrekken, geheten: begeerten, lusten, haat en angst. Ook in u woont het kind dat Licht heet. De kleine straal, de Goddelijke Vonk, die eens uit het Eeuwige in u is gekomen. Het machtigste kind van de aarde. Maar heeft ook uw klein kind, levend in uw besloten "Ik" een schat, die het stelt boven al?

Kent het één ding, dat het boven al lief heeft? Één ding, waarnaar het bovenal verlangt en streeft? Zo het antwoord "ja" is, gezegend het land, waarin het woont, gezegend de mens die deze Kracht in zich draagt. Want in wie Gods Licht verlangend uitreikt naar een weten en een bereiken, die is gegeven een bereiken boven alle lust, de heerschappij over alle hartstocht. Doch wee hem die tracht het Lichtende Kind, dat in het "Ik" sluimert, te maken tot een kleine mens met menselijke gebruiken en gewoonten. Mensen geloven niet zo zeer. Mensen verliezen snel hun reinheid en onschuld. Wie zal dan de kust van uw weten beveiligen voor de "rovers van de hartstochten en van de haat", wanneer zij komen in rode drakenschepen?

Vrienden, het is niet mijn taak om nog vele woorden tot u te spreken. Maar in deze beelden heb ik getracht weer te geven wat ik denk over innerlijke machten en over uiterlijke machten. Wat ik denk over geloof en innerlijke zekerheid en een poging om in de wereld uiterlijk een uitdrukking te geven alleen aan je eigen denken, niet aan je eigen wezen. Ik hoop dat mijn verhaal u een ogenblik heeft mogen boeien en dat de moraal erin verborgen voor u een aanvaardbare is. Ik geloof dat thans het woord is aan de laatste spreker, die met "Het Schone Woord", zoals bekend, kort voor u de bijeenkomst zal beëindigen. Het was mij een genoegen tot u te mogen spreken. Ik wens u ook verder een gezegende avond toe.

HET SCHONE WOORD

REDE

Ik heb het onderzocht, ik heb het uitgemeten,
gewogen en geschat.
Het is de werkelijkheid. Ik weet nu werkelijk,
dat dit is, wat de rede geeft.
Maar de wereld is zo koud, zo vaag.
Waar is de kracht, die in mij leeft, gebleven?

Ik heb toch al wat weten was in het weten neergeschreven.
Getekend heel mijn zijn, doorzichtig zelfs als glas.
Vanwaar die stille pijn?
De rede mag een leidsman zijn,
maar nimmer slechts het doel,
want achter rede schuilt des levens kracht,
daarachter het gevoel,
dat geeft de inhoud aan het bestaan.
Dat maakt de rede waard erkend te worden,
Het innige weten, waarin God ons baart,
een licht, een wijsheid, onvergeten, geboren in het begin
en gaande tot het eind.

Geprezen rede, gezegend het gevoel.
Maar in een huwelijk dezer beiden
Gods licht, ons werkelijke doel.
(Verkort)

STEMMINGEN

Wat is het een sfeer,
die mij hier omhult?
Wat klinkt mij zo somber een lied?
Wat lijkt mij het leven
belaân met schuld
en het eind van mijn weg slechts een niet.

Wat remt mijn schreden,

Doet aarzelend mij staan?
Een stemming misschien,
die dra zal vergaan?

Wat doet mij zo lachen en dansen en juichen?
Wat doet mij de wereld zien, zonnig en rood?
Wat doet mij verachten
's levens grenzen en lachen,
zelfs over somb're dood?

Wat doet mij zien de volheid van het leven,
de volheid van bestaan en kracht?
Wat heeft mij plots hiertoe gedreven?
Wat heeft mij deze zin gebracht van 't leven?
Stemmingen misschien?

Wat doet mij denken aan het verleden,
herbouwen, wat reeds is vergaan?
Wat doet mij denken in het heden:
"Er is toch wel veel teloor gegaan?"
Wat doet mij denken, dat mijn leven,
mijn weg de enige is?
Wat geeft mij onbegrip voor het heden
en doet mij niet zien het gemis
van mogelijkheid om mee te treden?
Stemmingen misschien?
Een droom, die mij verdrijft de werkelijkheid?

Ach, stemmingen, zij zijn gevoelens,
die wellen, ergens van binnen uit.
Het is een bron, je weet niet vanwaar,
die plots heel de wereld overspuit
en maakt tot een droom, die niet bestaat
en na een korte wijl, wanneer de bron versaat,
weer langzaam moet vergaan.

Maar in de stemmingen wordt soms gevoeld
een deel van iets, dat wel bestaat.
Van kracht, die rond ons werkt en streeft
en nooit ten onder gaat.
Stemmingen schemeren soms een wijl
voor zij worden tot weten en Licht,
maar zijn vaak het zinnebeeld van de kracht
waarmee ons leven wordt gericht
tot dat alle leven is volbracht.
In stemmingen openbaart zich vaak de mens,
maar ook des Heren macht.